

MARȘUL PE SCHI SE ÎNVAȚĂ LA CRINȚ

Să fii student la Academia Forțelor Terestre Nicolae Bălcescu nu e un lucru ușor de realizat. Trebuie să treci printr-o serie de filtre care mai de care mai greu de depășit. După marea încercare a admiterii urmează *greul* vieții cazone, având prim-reper tabăra de la Daia. Aici, pentru trei săptămâni, sunt cantonați la fiecare început de an universitar tinerii aspiranți la cariera de ofițer. Este perioada când, datorită instrucției, cei mai mulți realizează dacă au făcut sau nu cea mai bună alegere venind la Academia Forțelor Terestre. Se întâmplă ca unii să renunțe, dar majoritatea își continuă visul de a deveni ofițer.

Sublocotenent Andreea POPESCU

Și pentru noua generație de studenți, tabăra de la Daia a fost sîta care i-a cernut pe cei care nu s-au acomodat cu instrucția și condițiile vieții ostășești. Astfel, șapte băieți s-au răzgândit după perioada de instrucție din septembrie 2007 și au renunțat, dar restul, peste 200, au mers înainte. Printre aceștia se numără și 29 de fete, care s-au luptat 14 pe un loc la academie, și nu au vrut să cedeze în fața instrucției. *Se pare că e mai greu pentru băieți decât pentru fete - spune comandantul AFT, colonelul dr. Alexandru Baboș. În academie, viața de student e mai grea decât în facultățile civile deoarece, pregătirea universitară trebuie completată cu cea militară, în acest context condiția*

fizică fiind un bun atu pentru majoritatea celor care ajung în instituția noastră.

Primul semestru trece ca un vis în academie. După instrucția spartană de la Daia, urmează aproape trei luni de cursuri și, înainte de sesiune, un alt hop, tabăra de la Crinț. Traiul în munți, timp de două săptămâni, și marșul de 14 kilometri până la prima cabană din tabără nu sunt lucruri pe care le poți uita ușor.

Munții Cindrel, între pârâul Ardeului și Izvorul Eleonorei, ascund trasee și părții inedite pentru studenții militari, care, an de an, vin la Crinț pentru două săptămâni în tabăra de iarnă.

Cazarma de la Crinț începe cu prima cabană la altitudinea de 1281 metri și se termină la 1320 metri, iar pentru a ajunge aici tradiția face ca studenții să debarce la Sibiel și de acolo, 14

kilometri să îi urce în marș. E un drum anevoios, dar dacă treci de acest obstacol ai învins Crințul. Anul acesta studenții anului întâi au urcat cu toții în tabără, cot la cot cu cel care i-a pregătit pentru acest drum, comandantul de pluton, locotenentul Laurențiu Cristici. *Pregătirea pentru*

– instructor apărare NBC și Flavius Iacob – instructor educație fizică militară, locotenentii Eduard Dirinea și Cristian Onuț – comandanți de subunități. Aceștia au avut grijă ca modulele de pregătire să se desfășoare conform planurilor stabilite. Astfel, studenții au desprins primele

tabără a început cu o lună înainte, prin alcătuirea unui bagaj minim de echipament și igienă personală într-un mediu izolat, dar, mai ales, prin antrenamente ce au vizat îmbunătățirea condiției lor fizice, afirmă acesta.

Pentru a-și încuraja studenții cu un exemplu de rezistență interioară, nu fizică, locotenentul Cristici a pus fetele în frunte. Ele au urcat primele, fiind urmate de băieți, și asta pentru ai determina pe toți subordonații să nu cedeze. *Locotenentul Cristici ne-a ajutat mult dând-o mereu exemplu pe studenta Irimia care era prima, cărând ranița și armamentul. Fetele au fost un exemplu pentru noi!* spune studentul Daniel Maxim, bucureștean get-beget.

Unul dintre cei 150 de studenți care au stat, între 27 ianuarie și 10 februarie, în tabără este și Andrei Moga. Anul acesta a urcat, ca și colegii lui, pentru prima dată în Crinț, în tabăra unde instructorii i-au zis că *mâncarea este cea mai bună*, și asta nu doar pentru că după o zi de schiat îți vine să mănânci orice, ci fiindcă, în munte, *hrana are parcă alt gust, mult mai bun.*

În tabără, o suită de instructori s-au ocupat de pregătirea studenților: căpitanii Ghiță Aramă

noțiuni de protecție genestică, sanitară, anti-aeriană, NBC și protecția mediului.

O zi în tabără e trăită intens, trezirea este la ora șase și stingerea la ora zece, când generatorul este oprit și întinericul își face legea. Între cele două intervale, studenții aleargă pe coclaurile dintre Guga Mare și Guga Mică pentru lecțiile de pregătire militară sau încearcă să schieze pe pârția din tabără, cu *doagele* de-acum antice, dar care încă își îndeplinesc rolul. Să-i privești cum învață să schieze e o adevărată distracție, căzăturile nu mai au număr... fiecare se duce până în vale cum poate și urcă tot la fel, dar nimeni nu cedează și nu pleacă până nu deprinde arta schiatului. *Trebuie să ne mișcăm continuu, dacă stăm pe loc ne îngheață picioarele instantaneu. Puțini dintre noi au mai schiat până acum, dar tot ce învățăm ne place... de exemplu marșul pe schi*, spune Daniel Maxim plin de entuziasm.

La Crinț, timpul parcă stă în loc, dar și fuge, depinde cum privești. Studenții vin și pleacă, alții și alții... sute, mii cine îi mai numără, dar cabanele rămân tot acolo cu frigul lor, paturi suprapuse... Doar boilerul din cabana fetelor te duce cu gândul la secolul XXI.

Foto: plutonier-major Cristian SURUGIU